

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 53 16 'Ιανουαρίου 2001

Παγκοσμιοποίηση καί 'Εκκλησία

Η παγκοσμιοποίηση έγγραφεται στή βίβλο τῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα συνοδευμένη μέ διπλό, ἀντιφατικό σχόλιο. Καταχωρεῖται ὡς θριαμβική προέλαση. Καί, ταυτόχρονα, ὡς τραγικότητα. Ὡς ὄραμα καί ἐπίτευγμα ἐξυπηρετικό τῶν συμφερόντων τῆς ἐξουσιαστικῆς ὀλιγαρχίας καί τῆς πλουτοκρατίας. Καί, ὡς σύμπτωμα νοσηρό, ὡς σκοτεινή μεθόδευση τοῦ παγκόσμιου παρασκηνίου, πού μαζοποιεῖ τήν ἀνθρωπότητα, διαγράφει τό δικαίωμα κληρονομιάς τῆς πατρογονικῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας καί καταργεῖ τήν ἐλευθερία αὐτοπροσδιορισμοῦ τῆς προσωπικότητας.

Ο ὅσοι, μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο, ἐμπλέκονται στή μεθόδευση τῆς παγκοσμιοποίησης, ὅσοι ἐκβιάζουν τό ἄνοιγμα τῆς ψαλίδας τῆς ἐπιρροῆς τους καί τῶν ὠφελημάτων τους, χαίρουν γιά τοῦς ταχύτατους ρυθμούς τῆς ἐξέλιξης. Καί ὁραματίζονται τή σύντομη καί ἀποδοτική ὀλοκλήρωση τῶν σχετικῶν προγραμμάτων τους. Ὅσοι, ὅμως, σύρουν τά κουρασμένα βήματά τους στή σκιά τοῦ ἱστορικοῦ ντετερμινισμοῦ, ὅσοι στενάζουν στό πνιγηρό κλίμα τοῦ ἐξαναγκασμοῦ καί γεύονται, ὀλοένα καί περισσότερο, τήν ἀπαξία τῆς μαζοποίησης καί τόν εὐτελισμό τοῦ προσώπου μέσα στό ἐργαστήρι τῆς ἀδίστακτης διαπλοκῆς, αἰσθάνονται τόν ὀρίζοντα ἀφόρητα καταθλιπτικό καί τίς διεργασίες ὡς κατολισθησι εἰς τή χράνη τῆς ἀπανθρωποποίησης.

Σ αὐτό τό κλίμα τῆς ἀναδιάρθρωσης, τῆς ἀναστάτωσης καί τῆς ἀβεβαιότη-
τας, πού τό δημιουργοῦν οἱ σύγχρονες ραγδαῖες ἱστορικές μεταλλαγές,

συνεχίζει ἡ Ἐκκλησία νά λιτανεύει τό Σταυρό τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό γεγονός τῆς μεγάλης Θυσίας. Καί τό σύμβολο τῆς ἁπειρης Ἀγάπης. Μέ τήν παρουσία Της ὑψώνεται σέ βάθος διαχρονικό καί οἰκουμενικό. Ἀφυπνίζει, μέ τό μήνυμά Της, τίς ναρκωμένες συνειδήσεις. Καί προσανατολίζει, μέ τήν ἀγάπη Της, τίς ἄλλοτριωμένες καί μαζοποιημένες ὑπάρξεις στό ἓνα καί μοναδικό Πρόσωπο τῆς ἱστορίας, στό Πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου Λόγου.

Θεμελιακό ἐρώτημα, πού διεγείρει καί συγκλονίζει ὁλόκληρο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, τούς ποιμένες καί τό πλήρωμα, εἶναι τοῦτο: Ποιές μπορεῖ νά εἶναι οἱ ἐπιπτώσεις τῆς παγκοσμιοποίησης στήν ἐκκλησιαστική ἐμπειρία; Στή συνοχή τῆς Εὐχαριστιακῆς κοινότητας καί στή διατήρηση τῆς πατρογονικῆς πνευματικῆς ταυτότητας; Μέσα στή χόανη, στό ἀνακάτεμα τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἰδεῶν, στή σύντηξη τῶν πολιτισμῶν καί στήν ἐμπορευματοποίηση τῶν ὑπαρξιακῶν ἐφέσεων, πῶς θά μπορέσει ἡ Ἐκκλησία νά διατηρήσει τοὺς θησαυροὺς τῆς καί νά κινηθεῖ ἀδέσμευτα μέσα στό πυκνό δάσος τῶν νέων δομῶν; Πῶς θά καταφέρει νά συνεχίσει τή λιτανεία Της, ἐξαγγέλλοντας ἀνόθευτο τό αἰώνιο μήνυμά Της καί μιλώντας ἀφυπνιστικά στίς ἀκοές, τίς ναρκωμένες ἀπό τή χρήση ἥ, μᾶλλον, τήν κατάχρηση τῶν κατασταλτικῶν συνθημάτων τῆς εὐμάρειας;

Η Ἐκκλησία εἶναι θεματοφύλακας μιᾶς ἀτίμητης Παράδοσης, ἀλλά δέ λειτουργεῖ ὡς μουσειακός συντηρητής τῆς πνευματικῆς, ἀνθρωπιστικῆς καί καλλιτεχνικῆς δημιουργίας τοῦ παρελθόντος. Παρακολουθεῖ, μέ χαρισματική διακριτικότητα, τίς φυσιολογικές ἢ τίς βίαιες ἀναταράξεις. Αὐτές, πού δημιουργοῦν ἢ προχωρημένη τεχνογνωσία καί ἡ ἐκλεπτισμένη τεχνολογία. Καί αὐτές, πού μεθοδεύουν τά ἔντιμα καί τά ἀνέντιμα συμφέροντα τῶν ἐποχιακῶν μοχλῶν τοῦ οἰκουμενικοῦ συγκροτήματος. Τῶν ἐκμεταλλευτῶν καί τῶν δυναστών. Δέχεται τά ἐρεθίσματα. Τά μελετάει σέ διάσταση ὑπαρξιακή, ἀλλά καί κοινωνική. Προσεύχεται μέ καρδιά πύρινη. Καί τοὺς καρπούς τῆς προσευχῆς Της καί τῆς μελέτης Της, τοὺς μεταποιεῖ σέ ποιμαντική φροντίδα γιά τήν ὑπάρξη, πού βρίσκεται παραδομένη, ἴσως καί ἐγκαταλειμμένη, στόν ἐπικίνδυνο κυματισμό τῆς σκοπιμότητας καί τῶν συμφερόντων.

Με δεδομένη τήν ἀσυγκράτητη ροή πρός τήν παγκοσμιοποίηση καί μέ διαπιστωμένη τή διαφοροποίηση ἐκείνων, πού τή μεθοδεύουν καί ἐκείνων, πού τήν ὑφίστανται ὡς ὀρμητική εἰσβολή ξένου στοιχείου, ἡ μελέτη τῶν προοπτικῶν καί τῶν δυνατοτήτων τῆς Ἐκκλησίας περνάει σέ πρῶτο πλάνο ἐνδιαφέροντος καί κεντρίζει σέ ἔρευνα καί σέ γόνιμο διάλογο. Μέ φόντο ὁλόκληρη τήν ἱστορία. Καί μέ ὁδηγό τίς ἐμπειρίες καί τίς προτάσεις τῶν μεγάλων μορφῶν, πού ἔγραψαν μέ τό μόχθο τους καί μέ τίς ἀνύστακτες προσευχές τους τή Βίβλο τῆς ἀτίμητης ἐκκλησιαστικῆς μας Παράδοσης.

Μνήμες χαραγμένες στα χαλάσματα

Νωπές οι μνήμες. Διατηρημένες άσθηστες. "Αν και χαραγμένες στα χαλάσματα. Στα έρείπια των σπιτιών και στα χαλάσματα των καρδιών. Στα σπίτια, πού τά σάρωσε μέ τό πέρασμα του ό σεισμός. Καί στίς καρδιές, τίς κατατρομαγμένες και πληγωμένες από τό αναπάντεχο τράνταγμα τής γής, πού ρούφηξε μέσα της ανθρώπινες υπάρξεις και άφησε χιλιάδες άστεγους, νά σέρνουν τή θλίψη τους στους παγωμένους δρόμους. Έμπειρίες και μνήμες τραγικές. Σπαράγματα, πού δέν άφανίζονται εύκολα. Πού δέ στριμώχνονται στό ντουλάπι τής λημοσύνης.

Τότε, μέσα στή γενική άμηχανία και τήν απόγνωση, στήν καθολική κατήφεια και τό κλάμα, εμφανίστηκε, ανάμεσα σέ πολλές άλλες μεσσιανικές παρουσίες, ή τηλεοπτική εικόνα του Άρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Γιά τούς πολλούς, άγγελος παρηγοριάς και πομπός ελπίδας. Γιά τούς άμφισβητίες, άγοραστής των μετοχών τής επικαιρότητας. Ή φωνή του βιμπράτο, αλλά δυνατή, ύποσχόταν στίς χιλιάδες των σεισμόπληκτων άδελφών συμπαράσταση. Ήθική και ύλική βοήθεια. "Όλοι θυμούνται τίς έπαγγελίες του. "Έταξε, ως πρώτη, άμεση παροχή, τριακόσια έκατομύρια δραχμές, από

τό γενικό ταμείο τής Έκκλησίας. Καί συμπλήρωσε τήν ύπόσχεσή του μέ τήν εξαγγελία εύρύτερης οικονομικής βοήθειας, έτσι, πού νά μπορέσουν οι άστεγοι νά διαβούν τό δύσκολο χειμώνα. Νά ξεχειμωνιάσουν κάτω από μία, έστω και πρόχειρη στέγη. Νά γλιτώσουν από τή συνακόλουθη άπειλή των άσθενειών. Καί νά νοιώσουν θαλπωρή μέσα στή ζεστή άγκαλιά τής Έκκλησίας.

Ή άρχιεπισκοπική έπαγγελία μεταδόθηκε και αναμεταδόθηκε από τά τηλεοπτικά κανάλια. Καί πρόσθεσε πόντους στή δημοτικότητα του. Οι «φίλοι» τόν έπήνεσαν. Καί ψήφισαν τήν άναγραφή του όνόματός του στόν κατάλογο των φωτισμένων ήγετων. Καί οι έχθροί συρρικνώθηκαν, μή μπορώντας νά άντιτάξουν λόγο μομφής ή στοιχείο μειωτικό τής πρωτοβουλίας του.

Δέν πέρασαν, όμως, παρά λίγες βδομάδες, και τό τηλεοπτικό προφίλ πέρασε από μία διαδικασία άρνητικών μεταμορφώσεων. Έχασε τή στιλπνότητα του ρέκτη ήγέτη. Άπογυμνώθηκε από τή λάμψη τής εύγένειας και τής μεγαλοδωρίας. Έμεινε, γυμνό, τό σκοτεινό πρόσωπο των παρασκηνιακών ύπολογισμών και των μετρημένων συναλλαγών στό χρηματιστήριο τής δημοτικότητας.

Πώς έγινε αυτή η αλλαγή; Μιά είδηση, πού διολίσθησε σκόπιμα στίς έφημερίδες και στά κανάλια, πληροφοροῦσε τούς ενδιαφερόμενους άστεγους και όλο τόν έλληνικό λαό, ότι, σύμφωνα μέ ανακοίνωση του κεντρικού υπεύθυνου της Οικονομικής Υπηρεσίας της Έκκλησίας της Ελλάδος, τό ταμείο δέ διαθέτει περισσεύματα και δέν μπορεί νά εϋθυγραμμιστεί μέ τήν άρχιεπισκοπική υπόσχεση. Μέ άλλα λόγια, ό Άρχιεπίσκοπος βγήκε στό μπαλκόνι της δημοσιότητας και έταξε τά τριακόσια εκατομμύρια. Καί ό διευθυντής της Οικονομικής Υπηρεσίας, πού βρίσκεται υπό τήν προεδρεία και υπό τόν έλεγχο του Άρχιεπισκόπου, άρνήθηκε νά έκταμιεύσει τό ποσό.

Πώς νά ζυγίσει κανείς και νά αποτιμήσει αυτή τήν εξέλιξη; Ό Άρχιεπίσκοπος, όταν έταζε, δέν ήξερε ότι τά ταμεία της Έκκλησίας ήταν άδεια; Ή γνώριζε και έπαιζε τό παιχνίδι του σέ βάρος των ταλαιπωρημένων σεισμόπληκτων αδελφών μας;

Στήν περίπτωση, πού δέ γνώριζε τά ανοίγματα του οικονομικού τομέα, ήταν άνίκανος νά άσκει καθήκοντα Προέδρου των έκκλησιαστικών όργανισμών και άφερέγγυος. Έπρεπε νά του καταλογιστεί άμέλεια και άνευθυνότητα. Έλλειψη άμεσότητας έπαφής μέ τίς δυσχέρειες μιάς από τίς κεντρικές υπηρεσίες της Έκκλησίας.

Στήν περίπτωση, πάλι, πού γνώριζε ότι τά ταμεία ήταν ξετιναγμένα και υποσχόταν παροχές, έπρεπε νά κατηγορηθεί, και δημόσια, ότι έπαιζε μέ τόν πόνο του χτυπημένου λαού. Αγόραζε μετοχές δημοτικότητας μέ καταβολή φουσκωμένου άέρα. Καί μιά τέτοια

πράξη δέ συμβιβάζεται μέ τή σοβαρότητα και τήν υπευθυνότητα του άρχιεπισκοπικού αξιώματος.

Όταν ή άρχιεπισκοπική άσυνέπεια άφύπνισε τό μηχανισμό της δημοσιογραφίας και άρχισαν νά χύνονται στήν κοινή περιέργεια και στήν κοινή γνώμη τά ποικίλα έρωτήματα, ή «αϋλή», αυτή ή πονηρή κάστα του παρασκηνίου, έπινόησε μιά κακόγουστη έρμηνεία της έπαγγελίας του προκαθημένου Χριστοδούλου, άποκλειστικά και μόνο γιά νά καλύψει τήν άπάτη και νά διασώσει τό «τρωθέν» γόητρο. Είπε, πώς, όταν ό Άρχιεπίσκοπος υποσχόταν τήν παροχή των τριακοσίων εκατομμυρίων, δέν έννοούσε, ότι αυτά θά έβγαιναν από τό ταμείο της Οικονομικής Υπηρεσίας, αλλά από τόν ειδικό δίσκο, πού, μέ έντολή της Συνόδου, θά περιόδευε σέ όλες τίς Έκκλησίες της ελληνικής επικράτειας. Οί Χριστιανοί, πού κλήθηκαν νά ρίξουν τόν όβολό τους, τόν μικρό ή τόν μεγάλο, είπαν οί εύφυνείς καλλιεργητές της πλαστής άρχιεπισκοπικής δημοτικότητας, είναι μέλη της Έκκλησίας της Ελλάδος. Κατά συνέπεια, ή εισφορά της αγάπης τους δέν είναι εισφορά ιδιωτών. Είναι δωρεά του πληρώματος της Έκκλησίας της Ελλάδος. Όπότε, σωστά ό Άρχιεπίσκοπος τά χαρακτήρισε ως προσφορά της Έκκλησίας.

Πονηρό τό κατασκεύασμα, αλλά όχι εύφυνς. Δέν κάλυψε τήν άπάτη. Μήτε βοήθησε στή διάσωση της τραυματισμένης δημοτικότητας. Ό Τύπος έπιασε τό θέμα. Έγραψε πολλά. Στιγμάτισε-και δικαιολογημένα-τήν έμπορία των κενών άσκών, μέ τό ύψηλό αντίτιμο, τήν ψήφο της έμπιστοσύνης και τό χειροκρότημα της αναγνώρισης

από τό άνυποψίαστο έκκλησιαστικό πλήρωμα.

Καί μία λεπτομέρεια, πού δέν είναι καθόλου λεπτομέρεια. Ένω κλήθηκαν όλοι οί Έλληνες νά καταβάλουν τόν όβολό τους στό δίσκο τής Έκκλησίας, πού θά όδευε πρός τούς καταυλισμούς τών σεισμοπλήκτων, ό Αρχιεπίσκοπος δέν έβαλε τό χέρι στή δική του τσέπη, γιά νά άνταποκριθεί στό Συνοδικό κάλεσμα καί νά μετάσχει στήν καθολική λογία. Άνθρωποι φτωχότατοι έδωσαν τήν εισφορά τους. Χήρες, πρόσφεραν τό δίλεπτό τους. Ό Μακαριώτατος, πού εισπράττει περισσότερα από 10 εκατομμύρια τό μήνα, δέν άπλωσε τό χέρι νά βάλει στό «γαιοφυλάκιο» τής δυστυχίας, έστω ένα μέρος από τό περίσσειμα τής ευμάρειάς του.

Τήν ίδια έποχή, πού ό αρμόδιος παράγοντας τών Οικονομικών Υπηρεσιών τής Έκκλησίας τής Ελλάδος σήκωνε τά χέρια καί δήλωνε πώς δέν υπάρχουν στά ταμεία τά τριακόσια εκατομμύρια, ή πενιχρή συμμετοχή στην ανακούφιση τών χιλιάδων αστέγων, ό πρόεδρος τής Οικονομικής Επιτροπής Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος είσηγήθηκε στή Διαρκή Ιερά Σύνοδο καί ζήτησε νά ψηφιστεί ό προϋπολογισμός τών δαπανών του Ιωβηλαίου, τής συμπλήρωσης τών δυό χιλιάδων χρόνων από τή Γέννηση του Κυρίου μας. Καί αυτός ό προϋπολογισμός εμφανίστηκε έκτιναγμένος στό αστρονομικό ύψος του ενός δισεκατομμυρίου εκατόν είκοσι πέντε εκατομμυρίων δραχμών. Η μικρή ανάσα γιά τά πιεσμένα στήθη τών ταλαιπωρημένων παιδιών τής Έκκλησίας δέ βρέθηκε

στά έκκλησιαστικά ταμεία. Καί ή μεταμόσχευση τής ανακούφισης δέν έγινε από τούς υπεύθυνους ποιμένες. Ό όγκος, όμως, τών δαπανών, γιά τίς ατέρμονες γιορταστικές έκδηλώσεις καί γιά τίς έντυπωσιακές τηλεοπτικές εμφανίσεις του προκαθημένου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος καί βρέθηκε καί ψηφίστηκε.

Άλλά τό σκοτεινό χρονικό τών ύποπτων οικονομικών χειρισμών δέ σταμάτησε εκεί. Είχε καί τή συνέχεια. Καί αυτή έκδιπλώθηκε πάλι στό σκοτάδι. Στό παρασκήνιο. Καί στό θολό κλίμα τής παραπλάνησης.

Όλοι θυμούνται, πώς, άμέσως μετά τήν περιπέτεια τών σεισμών, ό κ. Χριστόδουλος ανάγγειλε τήν άφιξη τής Ιερής Εικόνας του «Άξιον έστί». Τή μεταφορά της από τό Άγιο Όρος τή ζήτησε ό ίδιος. Για νά ευλογηθεί καί νά παρηγορηθεί ό πονεμένος λαός. Καί γιά νά άποτελέσει άφορμή συγκέντρωσης κάποιων πόρων, πού θά πήγαιναν όλοι-ναί όλοι-στούς έμπερίστατους σεισμοπαθείς.

Η Ιερή Εικόνα ήρθε. Καί ό κόσμος έτρεξε νά προσκυνήσει. Καί νά καταθέσει μέρος από τό περίσσειμά του ήσέ κάποιες συγκλονιστικές περιπτώσεις-όλόκληρο τό ύστέρημά του. Ένα μέρος του ποσού αυτού διοχετεύτηκε, πραγματικά, στίς περιοχές, πού έχασκαν τά χαλάσματα καί τά δάκρυα πότιζαν τά κατεστραμμένα νοικοκυριά. Άλλά κανένας δέν γνωρίζει, πόσο ήταν καί πού πήγε τό υπόλοιπο.

Η έπόμενη φάση τής οικονομικής αναρχίας έκδιπλώθηκε τόν περασμένο Σεπτέμβριο. Ό Αρχιεπίσκοπος σοφίστηκε νά φέρει στήν έλληνική πρωτεύουσα τόν τίμιο Σταυρό του Κυρίου μας

καί νά τόν ἐκθέσει σέ λαϊκό προσκύνημα. Φυσικά, μέ τό ἀζημίωτο. Δίπλα ἀπό τόν τίμιο Σταυρό τοποθετήθηκαν εἰδικά παγγάρια, ἔτοιμα νά ὑποδεχτοῦν τίς προσφορές τῶν πιστῶν. Τίς μικρές καί τίς μεγάλες. Ὁ κόσμος, πού ἔσπευσε νά προσκυνήσει καί νά καταθέσει τήν ὑλική σφραγίδα τῆς εὐλάβειάς του, ἦταν πολὺς. Καί τό σεπτό κειμήλιο ἔμεινε γιά διάστημα μεγαλύτερο ἀπό ἐκεῖνο, πού ἀρχικά εἶχε συμφωνηθεῖ. Ὅμως, κανένας δέν ἔμαθε ποτέ τί ποσά συγκεντρώθηκαν καί γιά ποιούς σκοπούς διατέθηκαν. Τά χρήματα μετρήθηκαν μέ κρυφές διαδικασίες. Καί διοχετεύτηκαν πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνση, ἐπίσης μέ μυστικές κινήσεις. Ἦταν λίγα; Ἦταν πολλὰ; Ἦταν ἱκανά νά μετριάσουν τόν ἀνθρώπινο πόνο καί νά σπογγίσουν τὰ δάκρυα; Ὅλα αὐτά τὰ ἐρωτήματα ἔμειναν ἀναπάντητα. Καί ἡ κοινή γνώμη διατηρήθηκε στήν πλήρη ἀγνωσία. Ἡ, σωστότερα, στή δικαιολογημένη καχυποψία.

Καί, μετὰ ἀπό ὅλα αὐτά, ὁ «ἐπίλογος». Καί σᾶς ὁμολογοῦμε, ὅτι δέ θά ἐπανερχόμασταν στή σκοτεινὴ αὐτὴ καί ὑποπτη σελίδα, ἂν δέν ἐμφανιζόταν στήν ἐπικαιρότητα ὁ «ἐπίλογος».

Σχετικά πρόσφατα δημοσιεύματα τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, πληροφόρησαν τό ὑπάκουο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί τούς φιλοκατήγορους ἀντιπάλους τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὁ διάκονος τοῦ φτωχοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀποφάσισε νά μετακομίσει στό ἀρχιεπισκοπικὸ οἶκημα, πού βρίσκεται στὶς παρυφές τῆς Φιλοθέης καί πού, ἀπὸ τὴ μέρα τοῦ θανάτου τοῦ

Σεραφεῖμ, βρίσκεται κενό καί διπλοκλειδωμένο. Ἀλλά, πρὶν μπεῖ μέσα, θεωρήσε ἀπαραίτητο νά κάνει κάποιες ἐπισκευές. Καί οἱ ἐπισκευές αὐτές θά στοιχίσουν-κρατήστε τὴν ἀναπνοή σας-τετρακόσια ὀλόκληρα ἑκατομύρια. Ναί, προϋπολογισμό τετρακοσίων ἑκατομμυρίων προγραμματίσε καί ἐνέκρινε ὁ προκαθήμενος γιά τίς ἐπισκευές τῆς κατοικίας του.

Καί γιά τὴν πληρέστερη ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν μας, πρέπει νά σημειώσουμε, ὅτι καί ὁ Σεραφεῖμ εἶχε κάνει εὐρείας κλίμακας ἐπισκευές στό ἴδιο οἶκημα. Ἄν κάτι θά χρειαζόταν συμπληρωματικά, ὕστερα ἀπὸ τὴν παρέλευση τῶν ἐτῶν, πού τό κτίριο κατοικήθηκε ἀπὸ τόν Σεραφεῖμ, θά ἦταν κάποια θαψίματα ἢ κάποιες ἀσήμαντες βελτιώσεις. Ἀλλά, ἐπισκευές τοῦ ὕψους τῶν τετρακοσίων ἑκατομμυρίων σέ μιὰ μονοκατοικία πολυτελέστατης κατασκευῆς καί πλήρους ἐξοπλισμοῦ, εἶναι καθαρὴ πρόκληση. Ξεπερνάει τὰ ὅρια τῆς σπατάλης. Ἀκόμα καί τῆς ἡγεμονικῆς χλιδῆς. Γίνεται τό σκάνδαλο τοῦ αἰῶνα.

Μιά πρώτη παρατήρηση: Ὁ κ. Χριστόδουλος δέ βρῆκε οὔτε δραχμὴ στό κεντρικὸ ἐκκλησιαστικὸ ταμεῖο, γιά νά τὴν προσφέρει στοὺς σεισμοπαθεῖς. Καί βρῆκε τετρακόσια ἑκατομύρια γιά νά ἀναδείξει καί νά προβάλει τὴ λαμπρότητα τοῦ ἀνακτόρου του. Γιά τοὺς σεισμοπαθεῖς ἔβγαλε δίσκους. Γιά τό ἀνάκτορό του ἀντλήσε ἀπὸ κάποιο μυστικὸ χρυσοφυλάκιο, πού εἶναι προσιτό καί ἐκμεταλλεύσιμο μόνο σέ κείνους, πού ἐπαγγέλλονται τὴν «ἐν Χριστῷ πτωχείαν».

Καί μιὰ δεύτερη παρατήρηση: Στά στενὰ δρομάκια τῶν κατατρεγμένων, ἐκεῖ, πού χιλιάδες ἄστεγοι θρηνοῦν τίς

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΔΙΩΓΜΕΝΟ ΙΕΡΑΡΧΗ

Σήμερα ή σπύλη αυτή του περιοδικού μας θα φιλοξενήσει την επιστολή ενός σύγχρονου, φλογερού ιεραποστόλου. Καταχωρίζουμε αυτούσιο τό κείμενο αυτής της επιστολής, όπως ακριβώς μας έστάλη, χωρίς προσθήκες και αφαιρέσεις.

Ἀγαπητέ μου...

Σέ στιγμές τρελοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 17ης τοῦ Νοέμβρη, σέ μετεγχειρητικές στιγμές ἀσθενείας μου, φιλοξενούμενος σέ φιλικό σπίτι στήν Κυψέλη Ἀθηνῶν...

Σέ τέτοιες στιγμές στόν 6^ο ὄροφο τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ τελέστηκε τό Μυστήριό τοῦ Εὐχελαίου. Ἰερουργοί ἦσαν 3 μορφωμένοι κληρικοί καί ἀκόμη οἱ περισσότεροι στενοί μου συνεργάτες στήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή, μέ τίς συζύγους των. Ὁ σεβαστότερος τῶν ιε-

ρέων, πρὶν τελειώσει τό μυστήριο, βγάζει τό ἐπιτραχήλιό του. Τό φοράει στόν ἀσθενή καί συγχρόνως ἔδωσε σύνθημα γονυκλισίας. Ἀτμόσφαιρα Πεντηκοστῆς! Μετά τό «δι' εὐχῶν» ὁ ἱερεὺς τῆς Ἑνορίας ἀποχαιρετώντας με, εἶπε: «Μοῦ δόθηκε μιὰ εὐκαιρία νά προσευχηθῶ σωστά». Οἱ ἐπισκέπτες ἔφυγαν, οἱ σκέψεις συνεχίστηκαν. Ἐτρεξαν στοὺς Χριστιανούς, πού ζαλισμένοι ἀπὸ τά σύγχρονα γεγονότα, διερωτῶνται, τί τέχεται ἢ ἐπιούσα. Ἐτρεξαν στοὺς ἀνθρώπους, πού ἔχουν φιλότιμο καί λεβεντιά, ὅπως γράφει ὁ π. Παῖσιος, καί δέν θέλουν νά γίνουν νεκροθάφτες τῆς Ἑλλάδος. Οἱ σκέψεις συνέχισαν τό τρέξιμο κοντά στοὺς Ἱεραποστολικά ἐργαζομένους. Ἐτρεξαν ἀκόμη πιό μακριά, στοὺς Ἑλλήνες Ἱεραποστόλους τῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Ἀσίας. Ἐτρεξαν στήν

γκρεμισμένες στέγες τῶν σπιτιῶν τους, διοχετεύθηκαν τριακόσια ἑκατομμύρια. Καί αὐτά ἀντλημένα ἀπὸ ξένες τσέπες. Ἄν κάνετε τήν κατανομή, τί ποσό ἀντιστοιχεῖ σέ κάθε νοικοκυριό; Ἡ ὑπηρεσία διαφήμισης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνακοίνωσε, ὅτι ἀγοράστηκαν ἑκατὸ λυόμενα σπίτια καί δόθηκαν σέ ἰσάριθμες οἰκογένειες. Αὐτό σημαίνει, ὅτι σέ καθεμιὰ ἀπὸ τίς ἑκατὸ ἄστεγες οἰκογένειες δόθηκε τό ποσό τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων. Ἐνῶ γιά ἓνα ἄτομο, γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί γιά τήν κατοικία του, πού δέν ἔπαθε καρμιά

ζημιά ἀπὸ τό σεισμό, διατέθηκαν τετρακόσια ὀλόκληρα ἑκατομμύρια. Αὐτά ὅλα μόνο καί μόνο γιά τόν καλωπισμό καί γιά τήν πλησμονή τῆς χλιδῆς.

Παρακαλοῦμε τοὺς ἱστορικούς, πού θά παλαίψουν νά μεταφέρουν τήν ἐφιαλτική ἐμπειρία τοῦ σεισμοῦ στίς διάδοχες γενιές, νά μή λησμονήσουν νά τίς ἐνημερώσουν καί γιά τό κόστος τῆς ἐπισκευῆς τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς κατοικίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

πείνα, στή γύμνια, στήν ἀρρώστια, στήν κόλαση τῶν ἐγκαταλελειμμένων συνανθρώπων μας. Ἐδῶ οἱ σκέψεις καταλάγιασαν ὅταν εἶδα τήν ἐλπίδα, τή χαρά, τόν ἅγιο ἀγῶνα σέ ὅλους αὐτούς, πού πασχίζουν καί καταφέρνουν νά χαρίζουν φῶς Χριστοῦ.

Ἐδῶ, πού φθάσαμε ὅμως, δέν εἶναι πιά σκέψεις... Δέν εἶναι φαντασία. Εἶναι πραγματικότης.

Ναί, ἐκεῖ, σέ ὑπανάπτυκτες γωνιές τῆς γῆς, μέσα σέ ἑκατομμύρια ἐγκαταλελειμμένους καλόκαρδους συνανθρώπους μας, βρίσκονται Ἄγγελοι χαρᾶς. Ἄγγελοι παρηγοριᾶς. Ἄγγελοι σωτηρίας... Εἶναι οἱ καυσοκαλυβίτες ἐθελοντές Ἕλληνες Ἱεραπόστολοι καί δίπλα τους οἱ βαπτισμένοι Ὁρθόδοξοι καί ἀναγεννημένοι γηγενεῖς Ἱεραπόστολοι! Ὁλ' αὐτά γιά τό Χριστό στά πέρατα τῆς γῆς. Ὑπηρετοῦν ὁλόκαρδα τούς ἐλάχιστους ἀδελφούς Του. Μεταλαμπαδεύουν τήν Ὁρθοδοξία!... Λατρεύουν τήν Ἑλλάδα καί πιστοί στίς "Θερμοπύλες" τούς ἀποζητοῦν τό Χριστουγεννιάτικο Ἑλληνικό τραγούδι μας. Θέλουν ν' ἀκούσουν τά Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα! Ποιοί θά τά τραγουδήσουν, ἀδελφοί, μέσα ἐδῶ στόν χαλασμό;

Φίλοι καί ἀδελφοί τῆς Ἱεραποστολῆς,

Ὁ κλῆρος ἔπese σέ μᾶς. Μεγάλη ἡ κλήση. Μεγάλη ἡ τιμή! Ἐθελοντικά τήν ἀποδεχθήκαμε ὅλοι μας. Ὁ Βερίτης, σαλπίζοντας ποιητικά, μᾶς προειδοποιεῖ:

«Χιλιάδες γύρω μας χαζεύουν
ἄλλοι γελοῦν κι ἄλλοι παινεύουν,
-εἴμαστε φρόνιμοι ἢ τρελλοί;-
Ἄν σταματήσουμε κι ἄν ποῦμε,
δέ θέλουμε ἄλλο ἢ δέν μπορούμε,
αἰετὶ σέ μᾶς καί τρισαίετ!».

Ἡ πιστοποίηση τῆς ἀποδοχῆς τῶν μενυμάτων μας γίνεται μέ τίς ἀτέλειωτες δω-

ρεές τῶν φίλων τῆς Ἱεραποστολῆς, πού βροντοφωνοῦν πρὸς ὅλους μας: «Προχωρεῖτε». «Εὐαγγελίξεσθε χαράν μεγάλην». «Ἄναρχος Θεὸς καταβέβηκεν». «Χαρεῖτε ξένοι καί δικοί, στή γῇ ὁ Χριστὸς μας περπατεῖ».

Ὁ συνοδοιπόρος σας

+ Ὁ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος

Καί νά σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι ὁ συντάκτης αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντῖνος, ἐπὶ εἴκοσι πέντε καί πλέον ἔτη διώκεται σκληρά ἀπὸ τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Κηρύχθηκε ἔκπτωτος καί ἀπομακρύνθηκε βιαίως ἀπὸ τό ποίμνιό του, χωρίς καμμία κατηγορία, χωρίς καμμία κανονική διαδικασία. Ἄμεμπτος καί ἀνεγάνδιαστος. Καί στή συνέχεια ἐπιτιμήθηκε μέ «ἀκοινωνησία». Καί εἶναι μέχρι σήμερα ἀποκομμένος ἀπὸ τίς Συνελεύσεις τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας, γιά μόνο τό λόγο ὅτι παρέμεινε ἑδραῖος καί ἀμετακίνητος σπὴν κανονική τάξη καί πιστός στίς ἀρχές του καί σέ ὅ,τι τοῦ ὑπαγόρευε ἡ ἀρχιερατική του συνείδηση. Καί, δυστυχῶς, αὐτὴ τὴν ἀπαράδεκτη κατάσταση διατηρεῖ καί συντηρεῖ καί ἡ σημερινὴ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία.

Δέν θά παραθέσουμε σχόλια. Οὔτε θά διατυπώσουμε παρατηρήσεις. Ἐκεῖνο, πού ἀρμόζει σπὴν περίπτωσι, εἶναι ἡ σιωπή. Ἡ ἐπιστολή εἶναι τόσο εὐγλωττη καί μιλάει ἀπὸ μόνη της. Ἄς ἀπολαύσουμε τό κείμενο αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς μέ τό ὥραιο πνευματικό της περιεχόμενο καί τὰ βαθειὰ ἱεραποστολικά της μηνύματα. Καί ἄς εὐχαριστήσουμε τό Σεβασμιώτατο γιά τὴν εὐλογημένη αὐτὴ πνευματικὴ εὐκαιρία.

Γ.Ι.

Ἑκκλησία καί Πολιτεία

Πολλοί ἐπισημαίνουν ὅτι ὑπάρχει σοβαρή κρίση στίς σχέσεις Ἑκκλησίας-Πολιτείας στίς μέρες μας. Κάποιοι μιλοῦν γιά ρήξη, πού «προμηνύει ἓνα καινούριο ἐθνικό διχασμό» (Κυρ. Πλησῆς, Περιοδ. «Εὐθύνη», Νοέμβριος 2000). Προβληματισμοί ἀκούγονται ὅχι μόνο ἀπό κοσμικούς. Ὑπάρχουν καί Ἑκκλησιαστικοί ἄνδρες, πού ἀνησυχοῦν. Ὁ πρῶην Μητροπολίτης Ὑδρας Ἱερόθεος σέ ἐγκύκλιό του, σχετική μέ τήν ἐκστρατεία γιά τή συλλογή ὑπογραφῶν, πού τήν ἀπύθυε στό ποίμνιο προτοῦ παραιτηθεῖ (Σεπτέμβριος 2000), ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς, ἐκφράζοντας ζωηρή ἀνησυχία. «Πολύ θά λυπηθῶμεν, ἐάν μάθωμεν ὅτι, ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς τῆς προσπάθειάς τῆς Ἑκκλησίας μας, συνέβησαν εἰς τάς οἰκογενεάς ἢ εἰς τήν κοινωνίαν θλιβερά περιστατικά ἢ ἐπῆλθον ψυχρότητες. Πρός Θεοῦ! “Τό καλόν, οὐκ ἔστι καλόν, ἐάν μή καλῶς γένηται”, κατὰ τόν Μέγαν Θεολόγον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν. Ἡ Ἀγία μας Μήτηρ Ἑκκλησία πάντοτε ἐνώνει καί ποτέ δέν διαιρεῖ».

Γιατί, ὅμως, ὑπάρχει ἡ κρίση αὐτή στίς σχέσεις Ἑκκλησίας-Πολιτείας; Κατ' ἀρχήν τό φαινόμενο δέν εἶναι καινοφανές. Συχνά στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία τά πράγματα ὁδηγοῦνται σέ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἡ ρήξη νά καθίσταται ἀναπόφευκτη. Ἡ εὐθύνη βαρύνει τίς ἡγεσίες, συνήθως, καί τῶν δύο μερῶν. Ἑκκλησία καί Πολιτεία λειτουργοῦν μέσα στίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων χωρίς, ὑπό ὁμαλές συνθήκες, νά

ὑπάρχουν λόγοι συγκρούσεων Ἡ Πολιτεία εἶναι θεσμός ἀναγκαῖος γιά τή ζωή τοῦ κόσμου. Σκοπó της ἔχει τή ρύθμιση τῶν δραστηριοτήτων τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι ὥστε νά διασφαλίζεται ἡ κοινωνική ζωή καί πρόοδος, νά ἐπικρατεῖ ἡ τάξη, νά ἀποδίδεται τό δίκαιο καί νά ἐμπεδώνεται ἡ εἰρήνη πάνω στή γῆ. Ἀντίθετα, ἡ Ἑκκλησία εἶναι ὄντοτητα θεανθρώπινη. Ζύμη, πού ζυμώνει τόν κόσμο, ἀναπλάθοντας ἐσωτερικά τούς ἀνθρώπους. Πορεύεται μέσα στοὺς λαούς, ἔχει, ὅμως, προοπτικές καί ἐνδιαφέροντα ὑπερκόσμια. «Τό πολίτευμα ἡμῶν (τῆς Ἑκκλησίας) ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φιλίπ. γ' 20). Οἱ Χριστιανοί, κατὰ τήν «πρός Διόγνητον Ἐπιστολήν», (ἀπολογητικό κείμενο τοῦ β' αἰῶνα), «πατρίδας οἰκοῦσιν ἰδίας, ἀλλ' ὡς πάροικοι· μετέχουσι πάντων ὡς πολῖται, καί πανθ' ὑπομένουσιν ὡς ξένοι» (5, 4-5). Τά μέλη τῆς Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, μετέχουν στά τοῦ κόσμου ὡς ἄλλοδαποί παρεπίδημοι.

Παρά ταῦτα, ὑπάρχουν κρίσεις. Ἡ αἰτία τους πρέπει νά ἀναζητηθεῖ στό ὅτι κάθε μέρος προσπαθεῖ νά ἐπεκταθεῖ στά χωράφια τοῦ ἄλλου. Ἡ Πολιτεία εἶναι θεσμός ἀπόλυτα κοσμικός, πού προβλέπεται, ὅμως, ἀπό τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ὄταν ὁ Πιλάτος ὑπενθύμισε στό Χριστό, δέσμιο ἐνώπιόν του, ὅτι εἶχε ἐξουσία νά Τόν ἀπολύσει ἢ νά Τόν σταυρώσει, ὁ Κύριος δέν ἀμφισβήτησε τήν ἐξουσία του αὐτή. Διακήρυξε, ὅμως, μέ τρόπο κατηγορηματικό: «οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μή ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν» (Ἰωάν. ιθ' 10-11).

Τοῦτο ἀποτελεῖ βασιική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας: «Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερχούσαις ὑποτασσέσθω. Οὐ γάρ ἐστιν ἐξουσία εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν» (Ρωμ. ιγ' 1). Οἱ ἄρχοντες εἶναι διαχειριστές τῆς ἐξουσίας, πού τοὺς ἔχει ἐκχωρηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, καί, ὡς ἐκ τούτου, ὑπόλογοι σ' Αὐτόν γιὰ τὸν τρόπο, πού τὴν ἀσκοῦν. Μὲ αὐτὴ τὴν προϋπόθεση νομιμοποιοῦνται νὰ ἐνεργοῦν ὡς ἀποδέκτες τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑποταγῆς τῶν ὑπηκόων τους.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τοῦ κόσμου δὲν δέχονται τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας περὶ ἐξουσίας. Θέλουν τὴν ἐξουσία τους νὰ προκύπτει ἀποκλειστικά μέσα ἀπὸ τίς τρέχουσες διαδικασίες τῶν πολιτικῶν σχημάτων τῶν καιρῶν τους. Τὴ θεωροῦν ἄλλοτε κληρονομικὸ τους δικαίωμα, ἄλλοτε τρόπαιο, πού κατέκτησαν, ἀφοῦ συνέτριψαν τοὺς ἀντιπάλους τους, ἄλλοτε ἐντολὴ λαϊκῆς ἐτυμηγορίας πρὸς τὸ πρόσωπό τους. Δὲ θέλουν νὰ δεχθοῦν ὅτι μέσα ἀπὸ τίς ὅποιες διαδικασίες, σέ τελευταία ἀνάλυση, ἐκφράζεται τὸ κατ' εὐδοκία ἢ κατὰ παραχώρηση θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δὲ θέλουν τὸ Θεό πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Θέλουν νὰ ἀναπνέουν τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῆς ἀπόλυτης ἐξουσίας. Ἐνα μικρὸ βῆμα χωρίζει τὴν ἀλαζονεία τους ἀπὸ τὴν αὐτοθεοποίησή τους. Καί τὸ βῆμα αὐτὸ δὲν διστάζουν κάποτε νὰ τὸ κάνουν. Στὸ παρελθὸν ἀνακηρύσσονταν θεοί. Σήμερα, περιφρονοῦν τὸ Θεό. Δὲν ἀνέχονται τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ γιατί ὁ κόσμος μισεῖ τὸ Χριστό. Θέλουν νὰ λογοκρίνουν τὸ μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ ἀφήσουν νὰ διαδοθεῖ ὅ,τι εὐχαριστεῖ τὸν κόσμο. Τὴν Ἐκκλησία, ὅταν δὲν τὴν διώκουν, τὴν θέλουν θεραπαινίδα τους. Σκηνοθέτη ἐθιμοτυπικῶν τελετουργιῶν. Διάκοσμο τῆς ἐξουσίας τους. Θέλουν, ἀκόμα, μέσῳ Αὐτῆς

νὰ ἐλέγχουν τίς μάζες τῶν πιστῶν, προσποιούμενοι ὅτι Τὴ σέβονται καὶ ὅτι ἐνδιαφέρονται νὰ ἀναδείξουν τὴν πολιτιστικὴ συμβολὴ Τῆς στὸν τόπο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας ἐποφθαλμιᾷ τὴν ἐξουσία τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων. Παρά τὸ ὅτι ἀποκρούει μιὰ τέτοια κατηγορία, τὰ πράγματα δείχνουν, ὅτι θέλει νὰ τοὺς ἐπικαλύψει, καὶ μάλιστα, χωρὶς νὰ περάσει μέσα ἀπὸ τίς ἐξουθενωτικὲς διαδικασίες ἀναδείξεώς τους. Γιὰ νὰ μένει κατὰ κόσμον στὸ ἀπυρόβλητο καὶ ἀνεξέλεγκτη, νὰ ἀπολαμβάνει τὴν τιμὴ καὶ τὰ ὀφέλη τῆς ἐξουσίας. Ἀντιγράφει, πάντως, κατὰ γράμμα συνήθειες πρακτικὲς τοῦ πολιτικοῦ στίβου. Πρόσφατα ἐμφανίστηκε στὸν Τύπο ἓνα χαρακτηριστικὸ κείμενο, πού περιγράφει τὰ τεκταινόμενα κατὰ τίς ἀρχιεπισκοπικὲς ἐκλογές. Ἡ διατύπωση γενικὴ, δὲν ἐντοπίζεται σέ μεμονωμένη περίπτωση, παρὰ τὴν παρεμπιπτουσα ἀναφορά, πού ὑπάρχει, στὴν ἐκλογὴ τοῦ κ. Χριστοδούλου στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο Ἀθηνῶν. Συντάκτης τοῦ κειμένου ὁ δημοσιογράφος Γρηγ. Καλοκαιρινός, γνώστης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, μέ μακροχρόνια ἐμπλοκὴ μέσα σ' αὐτόν. Γράφει λοιπὸν: «...ἐπειδὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀγῶνες στοὺς ἐκκλησιαστικούς χώρους εἶναι ἰδιαίτερος σκληροί, φτάνοντας μέχρι τοῦ ἀδιστάχτου, οἱ μιτροφόροι ἐπίδοξοι διάδοχοι... φροντίζουν νὰ “ἐξοντώσουν” τοὺς κυριότερους ἀντιπάλους τους μέ κάθε μέσο καὶ τρόπο, πού μόνο διδασκαλία Χριστοῦ δὲν θυμίζει... Εἶναι πολὺ σκληροί καὶ δὲν ἔχουν κανόνες οἱ ἀγῶνες γιὰ ἓναν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο. Οὔτε οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτούς, πού τοὺς διεκδικοῦν διστάζουν σέ τίποτε. Τὸ μόνο, πού τοὺς ἐνδιαφέρει εἶναι ὁ θρόνος καὶ φυσικὰ τὸ χρῆμα, πού τὸν συνοδεύει» («Ἡ Καθημερινή», 19-11-2000). Ἡ κυνικὴ αὐτὴ ἀποτύπωση τῶν Συνο-

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

Ἡ πυγμαχία

Μοῦ ἤρθε μιά φαεινή ιδέα.

Καιρό καί καιρό παρακολουθῶ τὰ χτυπήματα, πάνω καί κάτω ἀπό τή μέση, πού ανταλλάσσουν οἱ δυό προκαθήμενοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Πατριάρχης μας Βαρθολομαῖος καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας Χριστόδουλος. Οἱ δυό κορυφές μας. Πού κρατοῦν στὸν κόρφο τους τὴν Ὁρθοδοξία μας καί μᾶς τή μοιράζουν σάν τό ἀντίδωρο τῆς καρδιάς τους (!).

Παρακολουθῶ καί τρέμω. Ἀγράμματος καθὼς εἶμαι, δέν μπορῶ νά ἐξηγήσω μερικά πράγματα. Ἔτσι, μέ τό ἀπλό καί τό κουτό μου τό μυαλό, δέν ἀναπαύομαι ὅταν ἀκούω, πὼς ὁ Χριστός μας γεννήθηκε στή γῆ μας καί σταυρώθηκε, γιὰ νά εἶναι ὁ ὁποιοσδήποτε

δικῶν διεργασιῶν δέν ἀφήνει οὔτε τὴν ἐλάχιστη ὑπόνοια γιὰ κάποια ἔστω μακρινή ἀνταύγεια ἀπὸ τίς «πύρινες γλῶσσες» τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀλαζόνες, λοιπόν, ἄρχοντες κοσμικοὶ καί ἐκκλησιαστικοί, διαγκωνίζονται στὴν ἄρενα τῆς ἐξουσίας τοῦ κόσμου γιὰ τό μῶιρασμά της. Αὐτὴ εἶναι ἡ βασικὴ αἰτία τῆς κρίσεως στίς σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας. Καί ὁ λαός, ἀπατημένος, «συστενάζει καί συνωδίνει» προσμένοντας τὴν ἀπολύτρωση τῆς Ἐκκλησίας του.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ποτε Βαρθολομαῖος καί ὁ ὁποιοσδήποτε Χριστόδουλος «πρῶτος» καί νά ἔχει τό δικαίωμα νά καταδυναστεύει καί τοὺς δεσποτάδες καί τοὺς παπάδες καί ὁλόκληρο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμένα μέ δίδαξαν οἱ παπάδες μας, ὅτι ὁ Χριστός μας ἐπιτίμησε δριμύτατα τοὺς ἁγίους ἀποστόλους του, ἐπειδὴ ἀναζήτησαν πρωτεῖα. Καί τοὺς εἶπε, πὼς πρέπει νά εἶναι δοῦλοι καί διάκονοι ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτα, τὰ καινούργια καμῶματα, δέν τὰ χωράει ὁ νοῦς μου.

Ὁ παπα-Γιάννης, μοῦ εἶπε πρὶν λίγο καιρό, ὅταν ὁ Χριστόδουλος ζήτησε ἀπὸ ὅλους τοὺς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά τὸν μνημονεύουν σάν Πατριάρχη, πὼς αὐτό εἶναι παρατράγουδο, ἴδιο μέ τό παρατράγουδο, πού κανοναρχεῖ ὁ Πάπας, πού θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του πάνω ἀπὸ ὅλους καί ζητάει νά τὸν ἀναγνωρίζουν ὅλοι καί νά τὸν προσκυνοῦν.

Καί μοῦ εἶπε, ἀκόμα, ὁ παπα-Γιάννης, ὅτι ἔτσι, πού τό πᾶνε οἱ δυό προκαθήμενοι, ὁ Βαρθολομαῖος καί ὁ Χριστόδουλος, πολὺ σύντομα θά πιαστοῦν στὰ χέρια.

Ἀπὸ τότε, πού μοῦ εἶπε αὐτὴ τὴν κουβέντα, ἄρχισα καί ἐγὼ νά παρακολουθῶ ἀπὸ πιό κοντὰ τίς ἐκκλησιαστικές διαμάχες. Τίς κόντρες τῶν δυό. Καί τίς συνωμοσίες τῶν ἐπιτελείων τους. Καί βλέπω, πὼς κάθε μέρα τὰ πράγματα γίνονται χειρότερα. Ἐκτοξεύει μιά ρουκέτα ὁ ἓνας; Ἀνταποδίδει ὁ ἄλλος. Δηλώνει, πὼς πικράθηκε ὁ Πατριάρχης; Ἀφήνει ὁ ἄλλος νά διαρρεύσει, πὼς φαρμακώθηκε. Προβάλλει τό Φανάρι ἀπαιτήσεις; Διεκδικεῖ δικαίωμα-

τα ή 'Αθήνα. Κάθε τόσο και μία βολή. Σέ κάθε εύκαιρία και ένα χτύπημα.

"Ετσι, λοιπόν, πού τά βλέπω, σοφίστηκα νά κάνω μία κίνηση. Νά βρῶ κάποιον, πού γνωρίζει τή Γιάννα. Αὐτή τή Γιάννα, πού ἔχει γίνει ἀστέρι πρῶτου μεγέθους τόν τελευταῖο καιρό και κοντεύει νά ξεπεράει σέ δημοτικότητα καί τό Χριστόδουλο. Σχεδίασα νά βρῶ κάποιον, πού νά τή γνωρίζει καλά, γιατί ἐγώ, φτωχός καί ἀσήμαντος νεωκός, δέν ἔχω τόν τρόπο νά τήν πλησιάσω καί νά τῆς μιλήσω. Κάποιος ἄλλος, γραμματισμένος καί καταξιωμένος, θά μπορέσει νά τῆς μιλήσει καί νά τῆς κάνει τήν πρόταση.

Ρωτᾶτε ποιά εἶναι ἡ πρόταση; Νά, στά ἀγωνίσματα, πού θά προγραμματίσει γιά τήν 'Ολυμπιάδα τοῦ 2004, νά ἐντάξει καί ἕνα ἀγώνισμα πυγμαχίας μέ ἀθλητές τούς δύο ἐπίσημους ρασοφόρους, πού προπονοῦνται τώρα στό

ἄθλημα τῆς ἀλληλοεξόντωσης. 'Η παρούσα τους στό στάδιο καί οἱ προσπάθειές τους νά ἐξουδετερώσει ὁ ἕνας τόν ἄλλο, θά ἔχουν πολύ ἐνδιαφέρον καί θά διασκεδάσουν τούς ντόπιους καί τούς ξένους θεατές. Καί τώρα τούς διασκεδάζουν, ἀλλά τότε τό πράγμα θά πάρει μεγάλη δημοσιότητα. "Αν μάλιστα βάλουν στήν εἴσοδο τοῦ σταδίου ἢ σέ κάποιο ἄλλο περίοπτο μέρος καί ἕνα παγκάρι, μέ τήν πινακίδα, ὅτι οἱ εἰσπράξεις θά χρησιμοποιηθοῦν γιά τήν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς ἢ τοῦ Πατριαρχείου, θά ὑπάρξουν καί ἄλλα, ὑλικά ὀφέλη.

Αὐτά σκέφτηκα ἐγώ, ὁ ἀγράμματος καί ἀφελῆς νεωκός. 'Αλλά δέν μπορῶ νά τά ὑλοποιήσω. "Αν κανεῖς ἀπό σᾶς ἔχει γνωριμία μέ τή Γιάννα, ἄς μεταφέρει τίς προτάσεις μου. Θά ὑπάρξει-πῶς τό λέτε σεῖς;-ἀτραξιόν.

Νεωκός

Παπα-Γιάννη

‘Ο Χριστόδουλος ἐμᾶς τούς ἱερεῖς λαπάδες μᾶς ἀνεβάζει, λαπάδες μᾶς κατεβάζει. Πότε μᾶς γνώρισε; Πότε μᾶς δέχτηκε στό γραφεῖο του καί μᾶς μίλησε σάν πατέρα; Πότε μᾶς ἄκουσε ὑπομονετικά;

‘Η ψυχή μου εἶναι γεμάτη ἀγανάκτηση.

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Πάντα άναρρωτιέμαι σέ τί χρησιμεύουν οί άτάκες μέ λογοτεχνίζον συγκινησιακό λεξιλόγιο, όταν άπλώς έπιβεβαιώνουν τήν κενότητα του λόγου του όμιλητή.

Άντιγράφω άπό άθηναική έφημερίδα ένα κείμενο, πού πολύ θά ήθελα νά μήν τό προσάψω σέ δημοσιογράφο άπ' αυτούς, πού άποκαλοΰμε «κατασκευαστές τής γραμμής», αλλά ό πειρασμός είναι πολύ μέγας. Γράφει λοιπόν: «Υπέρ των χειροκροτημάτων μέσα στους Ίερούς Ναούς τάσσεται πλέον ό Όγκόλιθος τής Όρθοδόξου Θεολογίας, πρωτοπρεσβύτερος Γ...Μ... Ό κοσμαγάπητος παπα Γ. είπε επί λέξει: “όμολογώ ότι στήν άρχή αισθανόμουν άποια δυσκολία ή δυσφορία, όταν άκουγα μέσα στίς Έκκλησίες νά χειροκροτούν τόν Μακαριώτατο. Τό ξέρετε ότι σήμερα όχι άπλώς τό έχω δεχθεί, αλλά και παρακαλώ νά γίνεται; Είναι αύτή ή έπιβεβαίωση, ή άποδοχή. Έρχόμαστε έτσι στήν ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. Δέν είναι κάτι, πού τό ζητεί ό Μακαριώτατος, αλλά ούτε και κανείς άπό μās. Τό χειροκρότημα είναι ή έκφραση τής άποδοχής. Πές τα, Χρυσόστομε, πού έλεγαν οί παλαιότεροι”».

Έπειδή μέ συνέχει ό κίνδυνος ένδογενούς έκφυλισμού του Χριστιανισμού, ό κίνδυνος, μέ άλλα λόγια, νά πάψει ή Έκκλησία νά είναι ό έαυτός της και νά γίνει μιά κοσμική συναγωγή, άς μου έπιτρέψει ό σεβαστός μου κύριος «Όγκόλιθος τής Θεολογίας» νά παραθέσω μικρό άπόσπασμα, άντί άλλου σχολίου, άπό ένα κείμενο, πού άναφέρεται άκριβώς στήν έποχή εκείνη, του Ίερού Χρυσοστόμου. Είναι άπό τό βιβλίο του Τάσου Άθανασιάδη «Ό γυιός του Ήλιου», πού είναι γραμμένο για έναν ειδωλολάτρη άυτοκράτορα, τόν Ίουλιανό τόν παραβάτη. Άντιγράφω άπ' τή σελίδα 337: «Μ' όλες ώστόσο τίς ευόλωνες προφητείες, πού τόν ένθαρρύνανε μέσα στίς καταθλίψεις του (τόν Ίουλιανό) γινότανε έξω φρενών άπ' τό θέαμα πού άντίκρυζε στους ναούς (τούς ειδωλολατρικούς). Δέν είτανε μόνο λίγοι οί πιστοί, μά κάνανε και τήν άπρέπεια νά τόν έπνευματούνη, μόλις παρουσίαζόταν. Όργισμένος άπ' τήν άνευλάβειά τους έλεγε: “Αν έρχόμουν σέ θέατρο, μπορούσατε νά μέ χειροκροτείτε, όταν όμως προσέρχομαι στό ναό, πρέπει νά άπευθύνετε τά χειροκροτήματά σας στους θεούς”».

Λυπᾶμαι, κύριε καθηγητά, αλλά για μένα ύπάρχει θέμα έκφορᾶς στοιχειώδους θεολογικού λόγου, έκτός κι αν φτάσαμε σέ τόσο χαλεπούς και δυσνόητους χριστιανικά καιρούς, πού χρειάζεται νά παίρνουμε μαθήματα ήθους και ευλάβειας άπό ένα ειδωλολάτρη άυτοκράτορα του 362 μ. Χ. Ό μή γένοιτο.

Ό ρεπόρτερ

Χρυσοστομικές έπιστημάνσεις

Τά φαρμακερά βέλη τῶν... «φίλων»

«Ἔδει μέν τήν ὑμετέραν εὐλάβειαν μή τοῖς ρήμασι τῶν εἰρηκότων παρατρέπεσθαι τήν διάνοιαν, ἀλλά τῷ πλήθει τοῦ ψεύδους μετά πολλῆς σκέψεως ἀνιχνεύσθαι τήν ἀλήθειαν».

(Ιωάννου Χρυσοστόμου: Πρός τόν Ἀντιοχείας).

(Ἐπρεπε ἡ εὐλάβειά σου νά μήν μεταπίθεται καί νά μήν ἀλλάζει γνώμη, μέ αὐτά, πού διαδίδουν, ἀλλά μέσα στό πλήθος τῶν ψευδῶν αὐτῶν διαδόσεων, μέ πολλή ἔρευνα, νά ἀνιχνεύει τήν ἀλήθεια).

Μιά ἀνθρώπινη ἀλλά καί πολύ μεγαλειώδη στιγμή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀποκαλύπτει αὐτή ἡ ἐπιστολή του, πού τήν ἔγραψε στήν ἐξορία. Ἀπευθύνεται στόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀντιοχείας. Ἐπίσκοπο ὄχι ἄγνωστο καί ξένο. Παρακάτω στήν ἐπιστολή του ἀφήνει νά ἐννοηθεῖ ὅτι ἦταν στό χορό τῶν «φίλων» καί τῶν «πλησίον» του. Ἦταν ὅμως καί αὐτός ἀπό κείνους πού παρασύρθηκαν ἀπό τήν παραπληροφόρηση καί τήν προπαγάνδα κατά τοῦ Χρυσοστόμου. Πίστεψε τίς πλεῖστες ψευδεῖς διαδόσεις ἐναντίον του. Ἀλλάξε πολύ εὐκόλα τή γνώμη του. Καί ἄρχισε νά ἐπιρρίπτει εὐθύνες στόν μέγα διωκόμενο καί ἐξόριστο. Καί κείνος ἀναγκάζεται νά τοῦ ἐπιστημάνει μέ παρρησία τά αὐτονόητα (καί μέχρι σήμερα ἐπίκαιρα).

1) *«εἰ γάρ ἅπαντα τά θρυλούμενα*

ἀλήθειαν ὑπολάβοις, κινδυνεύσειαν ἅπαντες». Κάθετί πού σάν πληροφορία περνáει ἀπό στόμα σέ στόμα καί διαδίδεται, ἂν τό ἐκλάβεις σάν ἀληθινό, κινδυνεύουν ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι νά καταδικαστοῦν γιά πράγματα, πού οὐδέποτε ἔπραξαν, οὔτε κáν διαννοήθηκαν.

2) *«εἰ δέ κρίσει καί νόμοις ἀνιχνεύεται τά λανθάνοντα, κριτήριον ἂν ἔγωγε παρ' ὑμῶν ἐπεζήτησα, εἰ μή τις ἕτερα ὅπλα συκοφαντίας ἐπιπνεύσει».* Καί ἂν αὐτά, πού εἶναι κρυφά, ἀνιχνεύονται μέ τήν προσεκτική κρίση καί μέ τήν ἐφαρμογή τῶν νόμων, ἐγώ δέν ἔκανα τίποτα ἄλλο, παρά νά ζητήσω ἀπό σáς τή λειτουργία Δικαστηρίου, γιά νά ἐξευρεθεῖ ἡ ἀλήθεια. Ἐκτός ἂν κάποιος ἐπινοήσῃ ἄλλα ὅπλα συκοφαντίας ἐναντίον μου. Γιατί πραγματικά φοβᾶμαι *«τάς σκιάς καί τά φαντάσματα ἐπειδή αὐτοί ἐδικαιώσατε οὕτως».* Φοβᾶμαι τίς συκοφαντίες (πού εἶναι σκιές καί φαντάσματα καί ὄχι πραγματικότητα) γιατί ἐσεῖς μέ τή στάση σας τίς ἀποδεχτήκατε καί δικαιώσατε τούς συκοφάντες.

Στό σημεῖο αὐτό ὁ μαρτυρικός ἐπίσκοπος ξεχύνει ὅλη τήν πικρία του γιά τή στάση τοῦ «φίλου» του ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας.

3) *«Οἱ φίλοι τήν φιλίαν ἡρνήσαντο, οἱ πλησίον ὄντες πόρρωθεν ἔστησαν καί πόρρωθεν ὄντες τά βέλη τῆς συκοφαντίας ἀποτοξεύουσιν».* Οἱ φίλοι ἀρνήθηκαν τή φιλία. Αὐτοί, πού βρίσκονταν «πλησίον» στάθηκαν ἀπό μακριά. Καί ἀπό μακριά, ἐκτοξεύουν τά βέλη τῆς συκοφαντίας.

Τό νά παραπληροφορηθεῖ κανείς καί νά παραπλανηθεῖ στήν κρίση του εἶναι κάτι πού σέ ὅλους μπορεῖ κάποτε νά συμβεῖ. Τό νά παραπλανηθεῖ καί νά κρίνει ἄδικα ἕνας ἐπίσκοπος πού ἔχει τό

συννυεύθυνο στά της Ἐκκλησίας εἶναι σοβαρό καί ὀλέθριο. Τό νά εἶναι αὐτός ὁ ἐπίσκοπος καί φίλος τοῦ ἀδικούμενου καί νά τόν ἀδικήσει στή δικαστική κρίση, παίρνοντας στάση ἐχθρική καί ἐκτοξεύοντας ἀπό ἀπόσταση τά δηλητηριώδη βέλη τῆς συκοφαντίας, ξεπερνᾷ ὅχι ἀπλῶς τή δεοντολογία τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος, ἀλλά καί τοὺς ἄγραφους νόμους τῆς φιλίας. Κάνει τόν ἀδικημένο νά αἰσθάνεται, πῶς, ἐνῶ βρίσκεται μέσα στόν «**λιμένα**» τῆς φιλίας, ἀπροσδόκητα καί ἀκατανόητα, ὑφίσταται «**ναυάγιον**». Ἐτσι αἰσθάνθηκε, ἐξ αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ «φίλου» του ἐπισκόπου, ὁ Χρυσόστομος. Ἡ γενναία καρδιά καί φιλόσοφος νοῦς. Ὁ πιστός οἰκονόμος, πού μέ τόση ὑπομονή καί δύναμη ἀντιμετώπισε τά «**διωχερή**» τῆς ἐκτοπίσεως, τῆς ἐξορίας καί τῶν κακουχιῶν.

Ὑπερτονίζοντας μάλιστα ἀκόμα περισσότερο τήν ἀνάδελφη καί ἐχθρική καί ἄδικη κρίση τοῦ «φίλου» του ἐπισκόπου λέει τελειώνοντας: «**Οἶδα γάρ, οἶδα σαφῶς τήν ἐρημίαν εὐτονωτέραν εἶναι τῆς πόλεως καί τά θηρία τοῦ ἀγροῦ τῶν φίλων ἡμερώτερα**». Διαπίστωσε δηλαδή ὁ ἅγιος στή ἀρνητική στάση τοῦ «φίλου» του ἐπισκόπου μεγαλύτερη ἀγριότητα ἀπό τήν ἀγριότητα τῶν θηρίων τοῦ ἀγροῦ. Καί τή ζωή τῆς ἐρήμου τή θεώρησε προτιμότερη ἀπό τή ζωή στήν πόλη, πού μέ τέτοιου εἶδους σχέσεις φιλίας δέν εἶναι παρά μιά φρικτή ζούγκλα. Καί μετά ἀπό αὐτόν τόν ἔλεγχον «κατά πρόσωπον», τελειώνει μέ τόν ἐξ ἴσου λιτό μεγαλειώδη καί γεμάτο νόημα χαιρετισμό «**Ἐρρωσο**». Νά ὑγιάνεις, νᾶσαι καλά.

Κάναμε αὐτή τήν παρουσίαση τῆς ἐπιστολῆς, πού εἶναι προσωπικοῦ (ἀλ-

λά καί ἐκκλησιαστικοῦ) ἐπιπέδου, γιά νά δοῦμε μέ πόση εὐθύτητα, εἰλικρίνεια ἀλλά καί παρρησία στέκεται ὁ ἅγιος ἀκόμα καί μπροστά σέ φίλους καί ἐκφράζει τό παράπονό του. Θά μπορούσε ἴσως νά παρεξηγηθεῖ στήν ἐποχή του καί γιά προβολή τοῦ προσωπικοῦ του θέματος, καί γιά μεγάλη σκληρότητα ἐκφράσεων ἀκόμα καί πρὸς τοὺς φίλους του. Θά μπορούσε νά σταμπαραστει καί νά ἀπομονωθεῖ μέ τόν χαρακτηρισμό τοῦ ἀκράιου. Στήν συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας μας ὅμως καταχωρήθηκε ὡς ὁ γενναῖος καί μαρτυρικός ἅγιος.

Νομίζω αὐτές οἱ ἐπισημάνσεις ἔχουν νά ποῦν πολλά καί στήν ἐποχή μας. Προσδιορίζουν τίς μεθοδεύσεις τῶν συκοφαντῶν, πού καταδικάζουν, δίχως δίκη, τοὺς ἐντιμούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας καί τίς αὐτομολήσεις τῶν ἀνελικρινῶν φίλων, πού ἀφήνονται ἔρμαια στίς παγίδες τῶν πονηρῶν καί προδίδουν καί τήν εὐαίσθητη σχέση τῆς φιλίας καί τά τίμια πρόσωπα τῶν φίλων.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχᾶτο.

ΨΙΘΥΡΟΙ

Τό φυλλορρόημα.

Φύλλο μέ φύλλο απογυμνώνονται οί κορμοί τών Συνοδικών Ἐπιτροπῶν. Ὁ κ. Χριστόδουλος φιλοδόξησε νά ἀραδιάσει περισσότερες Ἐπιτροπές, ἀπό αὐτές, πού εἶχε συγκροτήσει ὁ προκάτοχός του. Αὐτές, πού θέσπισε στό βραχύ διάστημα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς εὐθύνης του, ξεπερνουν τίς 65. Σ' αὐτές κάλεσε καί ἀρκετές προσωπικότητες, ὄχι γιά νά ἡγηθοῦν στούς διάφορους τομεῖς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου, ἀλλά γιά νά παραστοῦν ὡς κομπάρσοι καί νά σιγοντάρουν στήν προσπάθεια προβολῆς τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσωπείου.

Ὅμως, καθὼς οἱ Ἐπιτροπές δέν ἔκαναν ἤ δέν ἀφέθηκαν νά κάνουν θετικό ἔργο, οἱ προσωπικότητες, πού εἶχαν στρατευθεῖ, ἄρχισαν νά υποβάλλουν τίς παραιτήσεις τους. Ἕνας-ἕνας, σάν τά φθινοπωρινά φύλλα. Καί ἔμειναν, γυμνά, τά κούτσουρα.

Τελευταία, ὁ δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς, (ὅπως πιά ἔχει χαρακτηριστεῖ καί ὅπως εἶναι γνωστός) δημοσίευσε τήν πληροφορία, ὅτι ἡ Σύνοδος ἀποφάσισε νά δραστηριοποιήσει τίς Συνοδικές Ἐπιτροπές. Ἡ πρωτοβουλία αὐτή ἔχει τήν ἐρμηνεία της. Οἱ Συνοδικοί πατέρες πῆραν, ἐπὶ τέλους, εἶδηση, πὼς οἱ Ἐπιτροπές δέ δουλεύουν. Εἶναι σχήματα δημοσιογραφικοῦ ντόρου καί ὄχι δουλειᾶς. Ἀλλά, ἀφοῦ δέ δούλεψαν μέ τήν πλήρη συγκρότησή τους, πὼς θά δουλέψουν τώρα, ὕστερα ἀπὸ τήν ἀποχώρηση ὅλων τῶν σημαντικῶν παραγόντων, πού ἀπογοητεύτηκαν καί ἀποσύρθηκαν εὐγενικά;

Ἵσως νά φέξει πάλι σέ κάποιες παλιές κουτάλες τῶν Συνοδικῶν μαγειρειῶν. Σέ κείνες τίς κουτάλες, πού ὁ κ. Χριστόδουλος εἶχε ὑποσχεθεῖ, προεκλογικά, ὅτι, μόλις ἔπανε στό χέρι τῇ σφραγίδα τῆς ἐξουσίας, θά τοὺς πέταγε ἔξω μέ τίς κλωτσιές.

Ὁ μέγας καημός.

Τό μόνιμο δημοσιογραφικό λιβανιστήρι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, μέ μακροσκελέστατο ἄρθρο του (καλύπτει дуό ὁλόκληρες σελίδες) στό ἔνθετο τῆς ἐφημερίδας «Ἐλεύθερος Τύπος» (24-12-2000), ἀγωνίζεται νά καλύψει καί, ἀπροσδόκητα, ἀποκαλύπτει τό μεγάλο καημό τοῦ προκαθημένου. Τήν κάθετη πτώση τῆς δημοτικότητάς του.

Σέ πρῶτο πλάνο, ὁ δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς προσπαθεῖ νά κάνει τόν ἄνετο καί τόν ἀδιάφορο μπροστά στίς διακυμάνσεις τοῦ δείκτη τῆς δημοτικότητος. Καί ἐπικαλεῖται τήν κρίση καί τή δήλωση τοῦ Μητροπολίτη Σπάρτης Εὐσταθίου: «*Εμεῖς δέν στηριζόμεθα στά γκάλπ. Καθῆκον μας εἶναι νά βαδίζουμε μέ τή μαρτυρία τοῦ λόγου καί τῆς ζωῆς κάθε μέρα, ὀρθοτομώντας τόν λόγο τῆς Ἀληθείας καί κάνοντας τίς παρεμβάσεις μας ὅπου πρέπει καί ὅταν πρέπει, χωρίς νά ἐνδιαφερόμαστε γιά τήν ἀπήχηση πού ἔχουμε.*

Ἐνῶ, ὅμως, ὁ ἀγχωμένος αὐλικός δημοσιογράφος διατυπώνει αὐτή τήν ἀρχή, σέ δεύτερο πλάνο γυρίζει τό φύλλο καί ἀγωνίζεται νά παρουσιάσει στούς ἀναγνώστες του ὅλη τή διακύμανση τοῦ δείκτη τῆς δημοτικότητος, πού ἀναφέρεται στούς дуό ἄντρες, στόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καί στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, μέ ἔμφαση στή δημοτικότητα τοῦ Χριστοδούλου.

Τό ἐρώτημα, πού γεννιέται στό μυαλό τοῦ κάθε ἀναγνώστη, εἶναι τοῦτο: Ἄν δέν τοὺς ἀπασχολεῖ ἡ ἄνοδος ἢ ἡ πτώση, τότε γιατί γίνεται αὐτή ἡ ἱστορική ἀναδρομή καί γιατί ἐμφανίζονται τά ποσοστά δημοτικότητος τοῦ προκαθημένου, ὅπως κινήθηκαν σέ ὅλες τίς σχετικές σφυγμομετρήσεις;

Ὅποιοι διαβάσει τό ἄρθρο αὐτό πείθεται, ὅτι ὁ προκαθήμενος Χριστόδουλος φροντίζει νά περνάει τό ὄνομά του στά γκάλοπς, γιά νά καμαρώνει, ὅτι ἔχει ξεπεράσει ὅλους τοὺς θεατρικούς καί τοὺς τηλεοπτικούς ἀστéρες σέ δημοτικότητα.